

Паралелни предупреждения — число четири

Основи на вярата и опасността от забравата: уроци от пророчеството и историята

Jeff Pippenger
2023-08-08

Кого ще научи на знание? и кого ще направи да разбере учението? — онези, които са отбити от млякото и отделени от гърдите.

Защото правило трябва да бъде върху правило, правило върху правило; ред върху ред, ред върху ред; тук малко, и там малко:

Защото с гъгниви устни и с чужд език ще говори на този народ. На които каза: Това е покоят, с който можете да успокоите уморения; и това е освежаването; но те не поискаха да чуят.

Но словото Господне беше за тях заповед върху заповед, заповед върху заповед; правило върху правило, правило върху правило; тук малко, и там малко; за да отидат, и да паднат назад, и да бъдат съкрушени, и уловени в примка, и хванати. Исаия 28:9–13.

Тези стихове от Исаия бяха разглеждани многократно в „Таблиците на Авакум“. Тук е нужно само да ги засегна, за да взема една-две точки от тези предходни стихове и да ги прибавя към настоящото разглеждане. Този пасаж представя народ, който не издържа изпитанието, защото „отиват, и падат назад, и се съкрушават, и биват уловени в примка, и хванати“. Те бяха народ, който не издържа изпитанието относно това кого Бог би се опитал да „учи“, за да „разбере“, „знание“ или „учение“. Това беше изпитание, основано върху разбирането на едно увеличение на знанието, така че то беше същото изпитание, което отдели мъдрите от нечестивите в дванадесета глава на Даниил, защото всички пророци са в съгласие и посочват края на света. В Даниил 12 „мъдрите“ разбират, а „нечестивите“ не разбират увеличението на знанието.

Хората в пасажа на Исаия бяха изпитани чрез „словото Господне“, което „не искаха да чуят“. А именното „слово Господне“, което те отхвърлиха и което би им позволило да „разберат“ нарастването на „знанието“, беше библейското правило, което определя как правилно да се съгласуват пророческите истории. Онези, които падат в пасажа на Исаия, отхвърлиха правилото, което посочва, че за да разбереш една пророческа история, трябва да търсиш тази линия „тук малко, там малко“. Словото Господне, което породило изпитание, което те отхвърлиха, беше методът да се подбират пророчески линии оттук и оттам, а след това една от тези подбрани линии на пророческата история да се постави в паралел с другите линии на пророческата история, които разглеждат същата тема. Успехът на усилието да се поставя ред върху ред по този начин зависи от прилагането на истинските правила на пророческото тълкуване. Тези правила, които са и „предписания“, също трябва да бъдат събрани заедно, и те се намират тук и там в Библията. Девиците на Исаия, които не издържат изпитанието,

правят това, защото забравят главното, което не би трябвало да са забравили, а именно — че историята се повтаря.

„Няма от какво да се боим за бъдещето, освен ако не забравим пътя, по който Господ ни е водил, и Неговото учение в нашата минала история.“ *Life Sketches*, 196.

Бог не е автор на объркване, и една опорна точка на този факт е, че всеки пророк в Библията посочва една и съща пророческа линия. Те не всички виждат едни и същи събития по тази линия, но това винаги е същата линия от събития в края на света. Това са събитията, които водят до приключването на благодатното време, последвани от седемте последни язви, което завършва с Второто пришествие на Христос. Разказът на един пророк може да бъде за верния Божий народ в тази историческа линия, но свидетелството на друг пророк може да бъде за неверния Божий народ, или за Съединените щати, Ватикана, Организацията на обединените нации, земните търговци или исляма, но това винаги е същата линия.

Илиевата вест на Малахия, както и вестите, представени в Откровение, глави първа, четиринадесета и осемнадесета, и вестта на Даниил единадесета и дванадесета глава, са една и съща вест. Всички те представляват една и съща историческа линия, но всяка със своя особен принос към разказа.

Онова, което почти повсеместно се разбира погрешно относно тази специална вест, е фактът, че тя се разкрива на Божия народ едва непосредствено преди края на времето на човешкото изпитание. Знаейки, че специалната вест винаги предупреждава за скорошното настъпване на края на изпитателното време, ще разгледаме може би най-ясната илюстрация за края на изпитателното време в Библията.

Който върши неправда, нека върши неправда още; и който е нечист, нека бъде нечист още; и който е праведен, нека върши правда още; и който е свят, нека бъде свят още.
Откровение 22:11.

Преди края на благодатното време да бъде оповестен в небесното светилище с думите на единадесетия стих, трябва да бъде отправена специална предупредителна пророческа вест от книгата Откровение, разпечатана за Божиите слуги.

И ми каза: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Който върши неправда, нека върши неправда и занапред; и който е нечист, нека бъде нечист и занапред; и който е праведен, нека върши правда и занапред; и който е свят, нека бъде свят и занапред. Откровение 22:10, 11.

Непосредствено преди седемте последни язви Божият народ трябва да разпознае една особена пророческа вест. Когато „времето наближи“, „пророчеството на тази книга“ (пророчеството на Откровението), което е било запечатано, трябва да бъде разпечатано. Единственото пророчество в книгата Откровение, което е било запечатано, е пророчеството за седемте гръмове.

И видях друг могъщ ангел да слиза от небето, облечен с облак; и дъга имаше над главата му, и лицето му беше като слънцето, а нозете му — като огнени стълбове; и в ръката си

държеше малка разгъната книжка; и постави десния си крак върху морето, а левия — върху земята; и извика със силен глас, както когато реве лъв; и когато извика, седемте гръмотевици изговориха гласовете си. И когато седемте гръмотевици изговориха гласовете си, сякаш да пиша; и чух глас от небето, който ми казваше: Запечатай онова, което седемте гръмотевици изговориха, и не го пиши. Откровение 10:1–4.

Непосредствено преди да приключи човешкото време на благодат, когато „времето е близо“, ще има разпечатване на една особена библейска истина, която посочва „онова, което има скоро да стане“. Могъщият ангел от Откровение 10 е Исус Христос, Който извика като Лъв.

„Могъщият ангел, който наставляваше Йоан, не беше никой по-малък по положение от Исус Христос. Това, че поставя десния Си крак върху морето, а левия — върху сушата, показва ролята, която Той изпълнява в заключителните сцени на великата борба със Сатана. Това положение означава Неговата върховна сила и власт над цялата земя. Противоборството се е засилвало и ставало все по-решително от век на век и ще продължи така до заключителните сцени, когато майсторското действие на силите на тъмнината ще достигне своя връх. Сатана, обединен със зли хора, ще измами целия свят и църквите, които не приемат любовта към истината. Но могъщият ангел изисква внимание. Той извиква със силен глас. Той трябва да разкрие силата и властта на Своя глас на онези, които са се съединили със Сатана, за да се противопоставят на истината.“
The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

В края на времето „църквите“, които „Сатана“ маме, са измамени, защото не приеха любовта към „истината“. Думата „истина“ в откъса от Второ Солунци, към който току-що се позова сестра Уайт, е основната гръцка дума, произлизаща от еврейската дума, преведена като „истина“, която е съставена от три еврейски букви и представлява Алфата и Омегата. Има ли някакво библейско доказателство, че истината, свързана с правилото за първото споменаване, която представлява качество от Христовия характер, е истината, която бива отхвърлена и вследствие на това произвежда силна заблуда?

А ви, братя, молим ви относно пришествието на нашия Господ Исус Христос и нашето събиране при Него, да не се разколебавате скоро в ума си и да не се смушавате нито от дух, нито от слово, нито от послание, уж изпратено от нас, като че ли денят Христов е настъпил. Никой да не ви измами по никакъв начин; защото този ден няма да настъпи, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и превъзнася над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение; тъй щото той като Бог сяда в Божия храм и представя себе си за Бог. Не помните ли, че още когато бях при вас, ви говорех това? И сега знаете онова, което го възпира, за да се яви в своето време. Защото тайната на беззаконието вече действа; само че онзи, който сега възпира, ще възпира, докато бъде отстранен из пътя. И тогава ще се яви беззаконникът, когото Господ ще погуби с дъха на устата Си и ще унищожи с блясъка на Своето пришествие: онзи, чието пришествие е по действието на сатана, с всякаква сила, знамения и лъжливи чудеса, и с всякаква измамливост на неправдата у онези, които погиват, защото не приеха любовта към истината, за да бъдат спасени. И

затова Бог ще им изпрати силно заблуждение, за да повярват на лъжата, та всички да бъдат осъдени, които не повярваха на истината, а намериха удоволствие в неправдата. 2 Солунци 2:1–12.

Този откъс от Солунци е бил разглеждан често в „Таблиците на Авакум“, затова на този етап ще направим само кратък коментар. Това, което сестра Уайт нарича „чудното дело на Сатана“, е онова, което Павел нарича „действието на Сатана с всяка сила и със знамения и лъжливи чудеса“. Измамното дело, посочено от сестра Уайт и Павел, започва със неделния закон в Съединените щати.

„С указа, налагащ установяването на папството в нарушение на Божия закон, нашата нация напълно ще се откъсне от правдата. Когато протестантството протегне ръката си през бездната, за да хване ръката на римската власт; когато посегне отвъд пропастта, за да се ръкува със спиритизма; когато под влиянието на този троен съюз нашата страна отхвърли всеки принцип на своята Конституция като протестантско и републиканско управление и предприеме мерки за разпространяването на папските лъжи и заблуди, тогава можем да знаем, че е дошло времето за чудодейното действие на Сатана и че краят е близо.“ Свидетелства, том 5, 451.

В този разглеждан от нас откъс от Солунци Павел обозначава папата в края на света с четири различни названия. Папата е „човекът на греха“, той е „синът на погибелта“, той е „тайната на беззаконието“ и „онзи нечестивец“. Освен тези четири названия Павел посочва и още няколко характеристики на папата, защото ни известява, че папата (който все още е бил бъдещ в дните на Павел) „ще се открие във времето си“.

Папата „щеше да бъде открит в своето време“, и най-ясното библейско доказателство, макар съвсем не единствената библейска истина; най-ясната библейска истина, че папата на Римската църква е антихристът от библейското пророчество, е установена чрез седем различни и преки препратки в Библията, които посочват „времето“, през което папството щеше да господства над земята — самото това „време“, което човечеството нарича Тъмните векове. Библията разкрива папата като папството, като многократно посочва точния период от „време“, от 538 до 1798 г., през който папството щеше да управлява света. Павел каза, че той щеше да бъде открит в своето време.

Павел също така посочва, че именно папата е този, който „се противи и се превъзнася над всичко, що се нарича Бог или на което се отдава поклонение; тъй щото той, като Бог, седи в Божия храм, представяйки себе си за Бог“. Наред с други неща, това показва, че антихристът от библейското пророчество е религиозен символ. Той не е някой Хитлер или Александър Велики. Това още повече стеснява отъждествяването на папата, защото той не е просто религиозен тиранин, а религиозен тиранин, който изповядва, че е в Божия храм. Антихристът претендира, че е поставен в пределите на християнската църква.

Според Павел и Даниил, когато папата е в своята изповядвана християнска църква, той проявява характера на Сатана, който пожела да седне на Божия престол и да се възвиси над всичко. Казвам Павел и Даниил, защото повечето библейски тълкуватели признават, че

когато Павел показва, че една от характеристиките на папата е, че той е пълен нарцисист, Павел просто цитира описанието на папата от Даниил в единадесета глава, където Даниил записва:

„И царят ще върши според волята си; и ще се превъзнесе, и ще възвеличава себе си над всеки бог, и ще говори чудни неща против Бога на боговете, и ще благоуспява, докато се извърши негодуванието; защото определеното ще се изпълни.“ Даниил 11:36.

Когато Павел разглежда нарцисистичния характер на папата, той перифразира стиха на Даниил и заявява, че именно папата е този, „който се противи и превъзнесе над всичко, що се нарича Бог или на което се отдава поклонение; тъй щото той като Бог седи в Божия храм, представяйки себе си за Бог.“ Стихът в Даниил, който определя характера на папството, също така посочва и „времето“, което е било предназначено да „разкрие“, че папството е антихристът, като отбелязва, че папството ще „благоденства“, докато „се изпълни негодуванието“.

„Негодуванието“ приключи през 1798 г.; следователно Даниил в този стих (макар това да не е едно от седемте преки места в книгите на Даниил и Откровение, където се споменава историята на 1260-те години) все пак пряко посочва папската власт и отбелязва, че тя получи „смъртоносна рана“, както я нарича Йоан, през 1798 г. Така стихът посочва края на периода на папско управление, макар и да не посочва продължителността на това управление.

В този пасаж Павел също посочва една власт, която щеше да възпира папството да поеме контрола над света през 538 г., когато заяви, че солуняните, на които пишеше, вече знаеха тази конкретна истина. Той постави въпроса: „Не помните ли, че, когато още бях при вас, ви казвах това?“ Той им напомня, че те вече знаеха „онова, което възпира“ (тоест задържа) папството, докато то не „се открие на времето си“. Властта, която предшестваше и възпрепятстваше папството да поеме контрола над света, беше властта, която управляваше света, когато Павел написа това послание. Това беше езическият Рим. Павел пише, че езическият Рим трябва да бъде „отстранен“, за да може папството да поеме контрола над света.

Именно това разбиране доведе Уилям Милър до осъзнаването, че силата, символизирана като „всекидневната“ в книгата Даниил, е езическият Рим. Адвентизмът признава, че структурата, а следователно и всички пророчески разбирания на Уилям Милър, са били основани върху неговото разбиране на книгите Даниил и Откровение и че тези две книги разглеждат двете запустяващи сили — езическият Рим и папския Рим. В пасажа в Солунци Милър, вече знаейки (както всеки протестант знаеше в негово време, че папата е антихристът), когато разпозна, че езическият Рим е историческата сила, която предшества папското управление, и че Павел беше заявил, че езическият Рим трябва да бъде отстранен преди папството да се възкачи на престола на земята, тогава свърза това с книгата Даниил и с „всекидневната“, където три пъти се посочва, че всекидневната трябва да бъде „отнета“ преди папството да поеме контрола над света. Свидетелството на Павел позволи на Милър

да види, че езическият Рим е Данииловата „всекидневна“, и след това той можа да разпознае, че двете запустяващи сили в Даниил са езическият и папският Рим. Тази истина представлява основата на милеритското движение. Адвентизмът несъмнено отхвърля делото на Милър днес, но те все още разбират, че този общ преглед на развитието на Милъровото разбиране за „всекидневната“ в Даниил доказва, че силата, за която Павел казва, че „възпира“ възхода на папската власт, докато не бъде отстранена, е езическият Рим, и че това е правилният анализ на мисленето на Милър по тези въпроси.

След като истината за „всекидневната“ в книгата на Даниил беше разпозната като символ на езическия Рим, който предшествах царството на папския Рим, представено от Даниил като мерзостта на запустението, Милър можеше тогава да разпознае пророческите времена, свързани с царствата на библейското пророчество; и когато умът му беше отворен за тези прозрения, той събра поредица от истини, които представляват основите на адвентизма. Тези истини бяха увековечени върху двете таблици на пионерските схеми от 1843 и 1850 г. Тези истини са основата на адвентизма и те се основаваха върху разпознаването на „времето“. Историята за това кога бяха положени основите е основна тема в „Таблиците на Авакум“.

Това, което не е посочено в таблиците на Авакум, е, че основите, които бяха основани върху времето, породиха строеж, който осигурява гледната точка, необходима на последното поколение, за да разпознае, че е имало истини, представени като основите. Имаше една първа истина, която беше самият първи камък, положен в основата, но „всекидневната“ в книгата на Даниил не беше първата истина на Милер. Истината, която щеше да стане първият камък в основата, която Милер беше издигнал да гради, беше „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, но без истината за „всекидневната“ Милер не би разпознал пророческата структура, която трябваше да разпознае, за да представи вестта на първия ангел. Неговата структура поставяше пророчеството в перспективата на две запустяващи сили. Милер разглеждаше змея (езически Рим) и звяра (папството). Третият ангел се обръща към змея (Обединените нации), звяра (папството) и лъжепророка (Съединените щати).

Ако човек приеме всички — не някои, а всички — времеви пророчества, изложени от милеристите на двете свещени пионерски карти, този човек би трябвало лично да изследва тези истини. Как би могъл да ги приеме, ако никога не ги е изследвал? Ако онези, които изследват основополагащите истини, направят свой личен дълг да ги изпитат и след това приемат всички тези истини, тогава те са градили върху Канарата, а не върху пясъка.

„Нека онези, които стоят като Божии стражи по стените на Сион, да бъдат мъже, които могат да виждат опасностите пред народа — мъже, които могат да различават между истина и заблуда, правда и неправда.“

„Предупреждението дойде: Не бива да се допуска да влезе нищо, което би разстроило основата на вярата, върху която градим още откакто вестта дойде през 1842, 1843 и 1844 година. Аз участвах в тази вест и оттогава досега стоя пред света, вярна на светлината, която Бог ни е дал. Ние не възнамеряваме да отместим нозете си от платформата, на която бяха поставени, докато ден след ден търсехме Господа с усърдна молитва,

търсейки светлина. Мислите ли, че бих могла да се откажа от светлината, която Бог ми е дал? Тя трябва да бъде като Канарата на вековете. Тя ме е ръководила от самото време, когато ми бе дадена.“ Review and Herald, 14 април 1903 г.

За да могат онези, които биха чули, да анализират времевите пророчества от историята на милеритите, е необходимо да извършат действието да разгледат историческите периоди, които са представени чрез времевите пророчества. Това представлява делото на илюстриране на събития върху времева линия. Когато изследователят на пророчествата е достигнал равнището на изследване, при което разглежда тези пророчески периоди, установени от милеритите въз основа на Библията и впоследствие подкрепени от историческия запис, той ще бъде в положение да разпознае, че историята в началото на времевото пророчество символично предобразява историята в края на същото това пророчество. От тази гледна точка изследователят следва да научи, че историята се повтаря. При наличието на това разбиране той трябва също да види, че Исус илюстрира края чрез началото.

И от пророческата линия на пророчеството, която представя края на света като „изграждане на храм“, изучаващият трябва да знае, че има последен завършващ камък, който се поставя върху храма, изграден върху основата. Той трябва да достигне до разбирането, че храмовата основа, която Милър бе използван да изведе на светлина (която представлява Исус Христос, защото друга основа никой не може да положи освен Исус Христос), беше основа, изградена върху пророческо време. Понеже Исус илюстрира края чрез началото, изучаващият трябва също да види, че завършващият камък, последният камък на храма, трябва да бъде успореден на основата. Основата на храма за Милър беше пророческото време, но основата въпреки това беше Исус Христос.

Според Божията благодат, която ми е дадена, като мъдър строител положих основата, а друг гради върху нея. Но нека всеки внимава как гради върху нея. Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос. 1 Коринтяни 3:10, 11.

Павел определя своето дело като издигане на храм, на който той положи основата, или началото. Той беше апостолът на езичниците и бе употребен, за да положи основата на християнската църква. В същия пасаж Павел също така посочва, че нашите тела са храм на Светия Дух. Съществуват също и Соломоновият храм и светилището от пустинята, които всички имат основи, и всички те са представени като Исус Христос. Основата, чието издигане Милър бе употребен да извърши, беше храмът на адвентизма, и основата на този храм най-определено е Исус Христос; но по-специфично това е храмът, който е изграден от материали, които са духовни и пророчески.

Следователно връхният камък трябва също да бъде Исус Христос, но връхният камък трябва също да включва водещо пророческо правило, защото на Милър бе даден набор от правила, който съдържа водещото правило на милеритите, а именно принципа „ден за година“. Без това правило няма разпознаване на времевото пророчество и следователно няма основа. Трябва да има съответствие в края, което да представлява Исус Христос (Основата) и да

бъде водещо правило в рамките на набор от правила, установяващ Откровението на Исус Христос. Правилото, разбира се, е правилото за „първото споменаване“, което представлява онзи атрибут от характера на Христос, който определя края от началото.

В 2 Солунци тези, които не приеха любовта към истината, за да се спасят, отхвърлиха истината, представена чрез гръцката дума, която е производна от еврейската дума, образувана от три букви, превеждана като „истина“ в Стария Завет. Групата, която приема силното заблуждение, защото повярва на лъжата, отказа да се върне към старите пътеки, основите на адвентизма, както са представени върху двете свещени карти. И така, както се казва в пасажа, който разглеждаме от известно време насам:

„Могъщият ангел, който наставляваше Йоан, беше не по-малко Личност от Исус Христос. Като поставя десния Си крак върху морето, а левия — върху сушата, Той показва ролята, която изпълнява в заключителните сцени на великата борба със Сатана. Това положение означава Неговата върховна сила и власт над цялата земя. Борбата е ставала все по-силна и по-решителна от век на век и ще продължи така до заключителните сцени, когато майсторското действие на силите на тъмнината ще достигне своя връх. Сатана, съюзен със зли човеци, ще измами целия свят и църквите, които не приемат любовта на истината. Но могъщият ангел изисква внимание. Той вика със силен глас. Той трябва да покаже силата и властта на Своя глас на онези, които са се съединили със Сатана, за да се противопоставят на истината.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

В този предишен пасаж „църквите, които не приеха любовта към истината“ са злите и неразумни девиси от Даниил и Матей, за които Амос 8:12 посочва, че ще започнат да търсят Божията последна предупредителна вест, когато вече е твърде късно. Твърде късно е, защото те повярваха на една лъжа относно основите на адвентизма. Адвентизмът за пръв път започна да попива тази лъжа през 1863 година, и оттогава нататък всичко вървеше само надолу.

Това, което предстои да напиша, предполагам, е изцяло субективно, но каква нова пророческа светлина е била внесена в адвентизма след 1863 г.? Елън Уайт казва за вестта на Джоунс и Уагонър от 1888 г., че това е била вестта, която тя е представяла в продължение на години. Тяхната вест може да е звучала ново и шокиращо за адвентизма през 1888 г., но новостта и шокът не са били породени от нова вест, а от една слепота, която се е настанявала върху Божия народ още от 1863 г.

Елън Уайт определи адвентизма като намиращ се в лаодикийското състояние преди 1863 г., така че слепотата на Лаодикия вече бе започнала да се прокрадва в адвентизма преди 1863 г.; но през 1863 г. църквата официално остави настрана истината относно „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, което беше самото първо „времево пророчество“, открито от Милър. От 1863 г. насам в адвентизма не се е появила никаква пророческа светлина! Какво се промени?

Още първият камък на храмовата основа, която бе изградена върху пророческото време и представляваше Исус Христос, бе отхвърлен от адвентизма през 1863 г. Първият камък, положен от Милър в храмовата основа, която бе основана върху времето, както е представено в Даниил от Христос, Който представи Себе Си като Палмони — „чудният преброител“, — бе отхвърлен и отместен настрана. Още първият камък, който Милър откри...

„Когато цитираше пророчеството за отхвърления камък, Христос се позова на едно действително събитие от историята на Израил. Случката беше свързана с построяването на първия храм. Макар да имаше особено приложение по времето на първото Христово пришествие и да трябваше с особена сила да въздейства на юдеите, тя съдържа урок и за нас. Когато се издигаше Соломоновият храм, огромните камъни за стените и основите бяха изцяло обработвани в каменоломната; след като бяха докарани на мястото на строежа, върху тях не биваше да се използва никакво сечиво; работниците трябваше само да ги поставят на определеното им място. За основата беше докаран един камък с необикновени размери и особена форма; но работниците не можеха да намерят място за него и не желаеха да го приемат. Той им беше досаден, докато лежеше неизползван на пътя им. Дълго време остана отхвърлен камък. Но когато строителите стигнаха до полагането на крайъгълния камък, дълго търсиха камък с достатъчен размер и здравина и с подходяща форма, за да заеме именно това място и да понесе голямата тежест, която щеше да се опира на него. Ако направеха неразумен избор за това важно място, сигурността на цялата сграда би била застрашена. Те трябваше да намерят камък, способен да устои на въздействието на слънцето, на студа и на бурята. Няколко камъка в различни времена бяха избирани, но под натиска на огромни тежести се бяха разпадали на късове. Други не можеха да издържат изпитанието на внезапните атмосферни промени. Но накрая вниманието беше насочено към камъка, който толкова дълго беше отхвърлян. Той беше изложен на въздуха, на слънцето и на бурята, без да покаже и най-малка пукнатина. Строителите прегледаха този камък. Той беше издържал всяко изпитание освен едно. Ако можеше да издържи изпитанието на силен натиск, те решиха да го приемат за крайъгълен камък. Изпитанието беше направено. Камъкът беше приет, пренесен на определеното му място и се оказа съвършено пригоден за него. В пророческо видение на Исая беше показано, че този камък е символ на Христос. Той казва:“

„Осветете Самия Господ на Силите; и нека Той бъде вашият страх, и нека Той бъде вашият ужас. И Той ще бъде за светилище; но и за камък на препъване и за канара на съблазън и за двата дома на Израил, за примка и за мрежа на жителите на Йерусалим. И мнозина от тях ще се препънат, и ще паднат, и ще бъдат строшени, и ще бъдат уловени в примка, и ще бъдат хванати.“ Понесен в пророческо видение до първото пришествие, на пророка е показано, че Христос трябва да понесе изпитания и проверки, за които отношението към главния крайъгълен камък в храма на Соломон е било символ. „Затова така казва Господ Бог: Ето, полагам в Сион за основа камък, изпитан камък, скъпоценен крайъгълен камък, сигурна основа; който вярва, няма да бърза.“ Исая 8:13–15; 28:16.

„В безкрайната Си мъдрост Бог избра крайъгълния камък и Сам го положи. Той го нарече „твърда основа“. Целият свят може да положи върху него своите бремена и скърби; той може да ги понесе всички. С пълна безопасност те могат да градят върху него. Христос е „изпитан камък“. Онези, които Му се доверяват, Той никога не разочарова. Той е издържал всяко изпитание. Понесъл е тежестта на вината на Адам и вината на неговото потомство и е излязъл повече от победител над силите на злото. Той е понесъл бремената, хвърлени върху Него от всеки каещ се грешник. В Христос виновното сърце е намерило облекчение. Той е сигурната основа. Всички, които Го правят своя опора, почиват в съвършена безопасност.“

„В пророчеството на Исаия Христос е обявен както за сигурна основа, така и за камък за препъване. Апостол Петър, пишейки по вдъхновение на Светия Дух, ясно показва за кого Христос е краеъгълен камък и за кого — канара на съблазън:“

„Ако наистина сте вкусили, че Господ е благ. При Когото, като идвате — при живия Камък, отхвърлен наистина от човеците, но от Бога избран и скъпоценен, — и вие самите, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоугодни на Бога чрез Исус Христос. Затова и в Писанието се съдържа: „Ето, полагам в Сион краеъгълен камък, избран, скъпоценен; и който вярва в Него, никак няма да се посрами.“ И тъй, за вас, които вярвате, Той е скъпоценен; а за непокорните — „камъкът, който зидарите отхвърлиха, той стана глава на ъгъла“, и „камък за препъване и канара на съблазън“ — за онези, които се препъват в словото, бидейки непокорни.“ 1 Петър 2:3–8.

„За онези, които вярват, Христос е сигурната основа. Те са тези, които падат върху Канарата и се строшават. Тук са представени покорството на Христос и вярата в Него. Да паднеш върху Канарата и да се строшиш означава да се откажеш от своята собствена праведност и да отидеш при Христос със смирението на дете, като се каеш за престъпленията си и вярваш в Неговата прощаваща любов. И така, чрез вяра и послушание ние също градим върху Христос като наша основа.“

„Върху този жив камък могат да градят и юдеи, и езичници. Това е единствената основа, върху която можем да градим сигурно. Тя е достатъчно широка за всички и достатъчно здрава, за да понесе тежестта и бремето на целия свят. И чрез съединение с Христос, живия камък, всички, които градят върху тази основа, стават живи камъни. Мнозина чрез собствените си усилия биват издялвани, полирани и разкрасявани; но те не могат да станат „живи камъни“, защото не са свързани с Христос. Без тази връзка никой човек не може да бъде спасен. Без живота на Христос в нас не можем да устоим на бурите на изкушението. Нашата вечна сигурност зависи от това да градим върху сигурната основа. Множества днес градят върху основи, които не са били изпитани. Когато падне дъждът, и бурята беснее, и прииждат наводненията, къщата им ще падне, защото не е основана върху вечната Канара, крайъгълния камък Христос Исус.

„За онези, които се препъват в словото, понеже са непокорни“, Христос е камък за съблазън. Но „камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла“. Подобно на отхвърления камък, Христос в Своето земно служение беше понесъл пренебрежение

и оскърбления. Той беше „презрян и отхвърлен от човеците, човек на скърби и навикнал на печал: ... беше презрян, и ние не Го счетохме за нищо“. Исая 53:3. Но времето наближаваше, когато Той щеше да бъде прославен. Чрез възкресението от мъртвите Той щеше да бъде обявен за „Божий Син в сила“. Римляни 1:4. При Своето второ пришествие Той щеше да бъде явен като Господар на небето и земята. Онези, които сега се готвеха да Го разпнат, щяха да признаят Неговото величие. Пред вселената отхвърленият камък щеше да стане глава на тъгла.

„И на когото падне, ще го смаже на прах.“ Народът, който отхвърли Христос, скоро щеше да види своя град и своя народ унищожени. Тяхната слава щеше да бъде съкрушена и разпръсната като прах пред вятъра. И какво бе онова, което погуби юдеите? Това бе канарата, която, ако бяха градили върху нея, щеше да бъде тяхната сигурност. Това бе Божията благост, презряна; правдата, отхвърлена; милостта, пренебрегната. Човеците се противопоставят на Бога и всичко, което би било тяхното спасение, се обръща за тях в погибел. Всичко, което Бог е определил за живот, те намират за смърт. В разпъването на Христос от юдеите бе включено и разрушението на Ерусалим. Кръвта, пролята на Голгота, бе тежестта, която ги повлече към гибел за този свят и за бъдещия свят. Така ще бъде и в великия последен ден, когато съдът ще падне върху отхвърлителите на Божията благодат. Христос, тяхната канара на съблазън, тогава ще им се яви като въздаваща планина. Славата на Неговото лице, която за праведните е живот, за нечестивите ще бъде пояждащ огън. Поради отхвърлената любов, презряната благодат, грешникът ще бъде погубен.

„Чрез много илюстрации и повтаряни предупреждения Исус показва какъв ще бъде резултатът за юдеите от отхвърлянето на Божия Син. С тези думи Той се обръщаше към всички през всяка епоха, които отказват да Го приемат като свой Изкупител. Всяко предупреждение е за тях. Оскверненият храм, непокорният син, лъжливите лозари, презрителните строители намират своя съответен образ в опитността на всеки грешник. Ако не се покае, участта, която те предвещаваха, ще бъде негова.“ Копнежът на вековете, 597–600.

Ще продължим това в следващата статия.